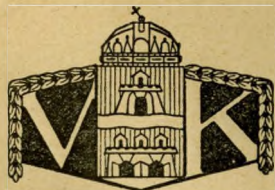

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztalozás

343.72

Szerző: .....

Cím: *Spekuláció koldusigazolvány*

nyal

Hely

Idő

"1922"

Forrás: *Új Nemzedék*

Személy

Helyszám

Bsp.
(Hely)

1922 IX/5
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 2

(Spekuláció koldusigazolvánnyal.)
Azelőtt egyéni sajátosságairól emiélkeztünk egy-egy koldusra. Volt egy-két vak harmonikás Budapesten, egy-két siket-réms, aki táblát hordott a nyakában, a táblán telegram-stilusban meg volt írva a koldus rövid életrajza s a pesti közönség többnyire névről ismerte már ezeket az adatokat, tréfálkozott velük s a hátuk mögött azon vitatkozott, hogy melyik koldusnak hány háza van Budán, Erzsébetfalván, vagy Debrecenben. Régi koldusaink köztiszteletnek, sőt közjólétnek örvendő tekintélyek voltak. Pletykáltak róluk: a vakról, hogy jobban lát, mint akárki, a siketnémáról, hogy hallották szónokolni egy külvárosi vendéglőben stb. . . .

A mostani koldusok nem egyéniségek többé. Tipusok. Unalmasak és erőszakosak; a régiiek kedvességének halvány visszfénye sem csillan rajtuk. És ami a legmegdöbbenetőbb, sokan vannak. Egy-egy nagyobb nyilvános helyiségben néha egyszerre hárman is megjelennek. S akkor ilyen vita folyik közöttük:

— Te, ez az én vadászterületem. Megmondtam, hogy pénteken ne járj erre, mert megbubollak.

— Hogyne! — acsarkodik a másik. — Majd a te kedvedér szombaton jövök zsidó kávéházba, ha bolond vónék . . .

— Legalább ne az én trükkömet használj.

— A tied? Még a világon se voltál, amikor én már evvel gyűttem a pasinak . . . .

— Eppen tel! . . Mindenki tudja ruhad, hogy a trükkjeidet másval lopod.

Es így tovább . . . Tegnap este az egyik belvárosi kávéházban ez a plágiumpör verekedéssel végződött. Hamarosan kitették a szűrüket a marakodóknak, a közönség azonban percekig tárgyalta az esetet s kialakult az az általános vélemény, hogyha már a hatóság nem intézkedik arról, hogy ezek az incidensek végre megszűnjenek, legalább a szerzői jog kérdését rendezze. A kiadott koldusigazolványban pontosan írják körül az illetők trükkjét, hogy legalább ezen ne verekedhessenek. Még helyénvalóbbnak tartanók azonban, ha revideálják alaposan a koldusigazolványokat, mert a háboru óta tulsok ilyen igazolvány van forgalomban, ugy hogy mávalutázni is lehet vele. Erről akkor értesültünk, amikor a pofozkodó koldusok az utcára követték s a következő szövegváltásnak voltunk fültanui:

— Ugyis följelentelek, mert tegnap is *siboltad* az igazolványodat Tób Francinak kétszáz koronáért.

— Nem igaz, neki van igazolványa.

— Szépen van neki! . . . Tegnap ígér az enyimért napi százötvenet.

Hát így . . . A koldus ma Pesten bérbeadja az igazolványát napi kétszáz koronáért s a bérbevevő is megtalálja még a számítását.

Ha már ugyis benne vannak a valuta-spekuláció letörésébe, törjék le ezt az ágát is, mert egy cseppel sem rokoszenvesebb a többinél. Sőt sokkal utálatosabb.

Székesfővárosi háziyomda 1922